

“Iikka tagga ullemaks lähõbb,“ ütles emmand parrast, “ei olle enam õigust!“ ommeti meelt ei wotnud kumbki parrandada.

Õbeste, Jummal teeb paljo head meile, kui ta meid meie ennese patto lähbi hirmutab — kas Ta woib meid tundsihtumal wisil langemisse eest hoida? Ja kes siis ikka kohhe, kui hirm kaddus, ommeti jälle patto-rõmo heäle järrel kõnnib, se lükkab Jummalat, ja ei mitte Jummal tedita ennesest ärra. Sest Jummal armokäed seiswad, ka keige surema ehtia wasto lahti, kui ta omma meelt katsub diendada; agga sedda enam niisuguse südda üllekohtusse pole weab, sedda willetsam temma tuggu saab ollema.

Müüd se jut, emmanda sõbrosest se nore meesterahwaga, sossiti ikka waiusfamine issanda ette; sest se furno-kambri tuggu panni kohhe keif sedda armama. Alg-

ga kas issandale sedda waggadusse polest rägiti, woi rahho rikmisse parrast, sedda ei tea ükski teine, kui need räkjad isse ja Jummal. Sest selle emmanda hea põlli teggi mitto temma-suggust kadedaks, ja kadedus nufutab keif wälja, mis teise rõmo woib kautada. Separrast tehko inimesenne õigust, ja ärge ihaldago muud, kui sedda, mis õigus annab — siis nufutago kes tahtes.

Ommeti se welsker weel selgemat märki püdis sada, sest ta olli õiglane mees, et ta küll ommast warrandussest mitto puuto ja kahhandamist leidis, ja isse üksford peale juhtus, kui se noor mees emmanda jures woeraks olli. Ütles separrast, et ta jälle male piddi sõitma, agga tulli allaja taggasi, ja läks waima rohho kappi sisse, kuhho ta niisugused augud uristanud, et ta keif wõis nähha. Ka olli küll seddawisi, et sedda seestpiddi lahsti sai.